

PORŠA DA KOSTA

Pre duboko

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Portia Da Costa
IN TOO DEEP

Copyright © Portia Da Costa 2008

Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Mojim saputnicama, Valeri i Madlin

Sadržaj

1. Stigla vam je pošta	9
2. Tajm-aut s profesorom Zgodnišom	24
3. Pribor za udovoljavanje sebi	40
4. Uspostavljanje veze	62
5. Kazna	79
6. Nadoknada	99
7. Priča o nasumično izabranom čoveku	114
8. Kvantni skok	130
9. Možemo da prekinemo	146
10. Ozloglašeni <i>Vejverli</i>	162
11. Igre	175
12. U mraku	194
13. Časovi s profesorom Zgodnišom	206
14. Prasak bombe	213
15. Najbolje namere	227
16. Ljubavno pismo	241
17. Na nekom luksuznom mestu	246
Raskošna gozba	259
O autoru	281

1. Stigla vam je pošta

Jedva se usuđujem da ponovo pogledam. Ali ako ne pogledam, onda mora da umišljam, a nisam sigurna želim li priznati da umišljam *ovo*.

Pomalo me plaši. I zasmijava me. U jednakoj meri.

Treći put otkako sam iz staromodne kutije za primedbe u biblioteci izvadila različak-plavu kovertu, otvaram i širim četiri lista teškog kvalitetnog papira. Reči na njima ravnomerno su raspoređene tamnoplavim mastilom i napisane otmenim rukopisom, gotovo krasnopisom.

Crvenim. Kao da mi tih, uzbudljiv glas odjekuje u glavi. Srce mi snažno lupa i imam budalasti nagon da spustim dlan na grudi kao da ću ga time usporiti.

Teško mi je da sedim mirno, ali nekako uspevam u tome, iako i dalje pretila opasnost od toga da prasnem u smeh.

Posmatram te, gospođice Gvendolin Prajs, znaš li to?

Svakog dana te posmatram u biblioteci. Svakog dana želim da ispružim ruku i da te dotaknem. Svakog

dana se borim protiv svojih želja... Prođeš pored mene i poželim da te uhvatim za ruku, odvučem iza police s knjigama i radim ti neopisive stvari. Želim da ti gurnem ruke ispod suknje i da te milujem dok ne zaječiš od zadovoljstva. Želim da ti ogolim mlečno-belu kožu usred državne biblioteke, samo nekoliko centimetara od onih seljaka koji nesvesni tumaraju tvojim carstvom. Voleo bih da otkrijem tvoje raskošne obline, da te ljubim i milujem jezikom dok ne dospeš u stanje kad ne možeš ostati mirna. Želim da ti sisam slasni klitoris sve dok ne zaječiš, propneš se i svršiš. Dok ne svršiš za mene.

Ne boj se, moja lepa Gvendolin. Ne želim da te povredim... Samo želim da te okusim. Ili dodirnem.

Treba li čestito da te obožavam izdaleka, poput nekog galantnog viteza koji smerno čezne za svojom gospom? Zaista bih želeo da umem da pišem romantičnu poeziju, da nabrajam tvoje čari, da opisujem sve pojedinosti tvog osmeha i ljupkosti, da naglasim kako žudim da klečim pred tvojim nogama i ljubim ti stope dok odlaziš od mene.

Ali ne vredi, draga moja. To mi prosto nije dovoljno. Ne mogu da se ograničim samo na ono što je smerno i plemenito. Prevelika sam životinja, najdraža. Napaljena zver kojom se ne može vladati. Pri pogledu na tvoje obline strahovito mi se ukruti. Želja da te jebem do obnevidelosti zavlada mnome. Kita mi se pretvori u gvožđe kad prođeš pored mene. Boli me kad čujem šuštanje suknje oko tvojih butina i gotovo poželim da mogu postati taj jednostavni komad

tkanine. Tako bih bio blizu tvoje krasne pičke i davio bih se u njenom mirisu i ukusu.

Stalno me opседа ono što ti леži међу nogama. Bujni šumarak tvoje pice i njena lična ružičasta geografija. Voleo bih da ti raširim noge i satima zurim u tebe, da te milujem pogledom, da uživam u onome što bi se desilo usled ranjivosti i otkrivenosti.

Neprestano me opседaju fantazije o tebi. Posao mi trpi zbog toga, ali baš me briga. Teši me jedino pomisao da možda i tebe opседaju slične fantazije. Sanjam o tome kako sanjaš o mom kurcu. Zamišljam to, razmišljam o tome, pitam se kako bi se osećao u tvojoj šaci, ili u pički.

A nije loš, najdraža Gvendolin, kakvi znaju da budu. U stvari, ume da bude spektakularan kad razmišljam o tebi. Podiže se u čast tvoje bujne, uzbuđljive lepote i nade da ću istražiti i poslednji centimetar te lepote, zaroniti u nju dok se valjamo po podu u odeljenju sa enciklopedijama, polugoli dok se jebemo kao dvoje desperadosa.

I da, moja divna, erotska kraljice biblioteke, nećeš se iznenaditi što u poslednje vreme onanišem kao manijak dok razmišljam o tebi. Gladim i gladim kitu dok snevam o tome šta bih ti radio...

Stalno te zamišljam u donjem vešu. U komadićima gotovo ničega koji više otkrivaju nego što skrivaju.

Voliš li svilu i čipku, najdraža Gvendolin, ili si od onih devojaka koje daju prednost belom, udobnom pamuku? Proždrao bih te i u jednom i u drugom, ili bez ičega na tebi, ali znaš kakvi smo mi pohlepni,

pomahnitali perverznejaci. Traćimo sate života razmišljajući o tome kakav brus i gaćice nose žene za kojima žudimo.

U mojoj mašti danas nosiš raskošni donji veš. Predivne oskudne trake ti obujmljuju veličanstvene grudi i guzu poput druge kože... Delići tkanine uživaju u povlasticama prisnosti o kakvoj mogu samo da sanjam.

Zamišljam te u grimizu. Ne u običnoj crvenoj, već u zagasitoj boji, boji koja peva, boji dobrog starog vina ili retkog i dragocenog rubina. A tu je i bela čipka. Pikantni dašak nedužnosti zbog koga crvena svila izgleda još grešnije. Dekadentnije. Više nalik onome što bi elitna kurva nosila.

Juče si u biblioteci bila u lepoj tamnoplavoj bluzi i uskoj teksas suknji koja ti je savršeno ocrtavala raskošno dupe. Ali u mojoj glavi si ispod toga bila obučena kao devojka koja naplaćuje hiljadu funti za noć.

Zaljubljen sam u tvoje grudi u toj bluzi. U stvari, zaljubljen sam u tvoje grudi i tačka. Okrugle su, bujne i veličanstvene. Dostojne boginje ljubavi lično. Ti si Afrodita za mene, znaš to, zar ne, Gvendolin? A tvoje bajne grudi mi nalažu da ih pogledom i prstima obožavam do najsitnijih pojedinosti. Ovde, u svetilištu moje mašte, one su gozba za moja pohlepna, izgladnela čula. Visoke su i zašiljene, slasno ispunjavaju šake, one su izvor sreće. A svilenkasta koža na njihovom gornjem delu, iznad zavodljive ivice čipke, slatka je, meka i slasna kao med i mleko na mom jeziku.

Dodiruješ li svoje grudi, Gvendolin? Voleo bih da znam...

Zašto ih ne dodirneš sad, dok čitaš? Kradomice, slatko... Niko ne mora da zna, ali ja ću znati, o, ja ću znati... Videću jako, posramljeno rumenilo na tvom lepom licu i znaću da crveniš zbog mene, samo zbog mene. Da si se dodirivala zato što sam to želeo... i da bi mi udovoljila.

Tako je, raskopčaj bluzu, gurni prste unutra i pređi vrhovima po bujnoj oblini, oko bradavice koja se ukrutila u brusu. Uradi to! Uradi to sad! Niko te neće videti ako se praviš da si se nagla kako bi izvadila nešto iz fioke.

To će biti naša lična seksualna igra, prvi potez naše igre.

A kasnije, uveče, kad budeš sama, ponovo ćeš to uraditi, mislićeš na mene dok budeš kotrljala vršak bradavice među prstima. Naokolo, naokolo, lako kao pero. A kad te to previše uzbuđi, možda bi mogla blago da se uštineš? Da se kazniš što me zadirkuješ time što si uzela tu tamnu sočnu kupinu i vrtela je tamo-amo sve dok se nisi uzvrpoljila, vlažna i napaljena?

Voliš li malo bola uz zadovoljstvo, Gvendolin? Mislim da bi svako trebalo to da voli, bar jednom u životu. Ne mnogo... nisam siledžija ni sadista... Ali to je ukusni, ugladjeni začim na seksualnom jelovniku i izgledaš mi kao žena čiji je apetit, kad se jednom probudi, lakom. Mislim da bi tvoja mašta probala skoro sve, zar ne, draga moja boginjo?

Samo nagađam, ali retko grešim.

A ti, ti si žena hrabra, odvažna i spremna za pustolovinu. Žena zrela za uživanja i udvaranje.

Jesam li u pravu? Mislim da jesam...

Kako god, vratimo se tvojim grudima, tvojim divnim grudima...

Sad te zamišljam kako ležiš na satenskim čaršavima, tvoje veličanstveno telo je uramljeno u luksuzu koji mu dolikuje. Čini mi se da je satenska posteljina zapravo kliše, ali koga briga? Ona je predmet hiljadu klasičnih fantazija za onanisanje, ne samo moje. Ali možda tvoji čaršavi nisu crni, već beli? Mm... odgovara mi.

„Noći u belom satenu“, a, moja lepotice? Šta bih dao za njih... Za duge, tamne, mirisne noći u kojima se iznova i iznova lakomo gostim bujnim zadovoljstvima tvog tela... Pa, to bi bio moj raj. Moja najveća želja... hoće li se ikad ispuniti?

Ležiš tamo, studija u grimiznom i belom, mlečne, medene kože i duge, neukrotive kestenjaste kose. Bez pletenica večeras, uzvišena Gvendolin. I tvoja divna kosa je gotovo fetiš za mene... Hoćeš li se zgroziti ako ti kažem kako bih voleo da svršim u nju? Zamišljam kako klečim nad tobom, kako mi se potčinjavaš, naga i razuzdana, a ja obmotavam tvoje neukrotive svilenkaste uvojke oko penisa i milujem se dok ne doživim vrhunac.

O, Gvendolin, tvrd mi je kao šipka samo dok razmišljam o tome!

I mislim da ću preduzeti nešto u vezi s tim. Odmah.

*Adieu, moja prelepa kraljice biblioteke, adieu...
Možda bi mogla da mi pošalješ kratak mejl u kome ćeš
reći kako mi opraštaš što sam odvratan perverznojak?
Ili da mi možda ispričaš neku svoju fantaziju? Tako
bih znao da si nastrana kao i ja.*

*Tvoj, dušom i telom, pogotovo tvrdim, željnim
telom...*

Nemesis

Nemesis? O, zaboga... Čovek je poludeli perverznojak koji voli pâtos i verovatno je opasan... a naziva sebe „Nemesis“? Zvuči kao ime koje bi tinejdžer uzeo kad igra igrice onlajn.

Ali ipak pismo, pa čak i ta glupa reč, izaziva drhtavo uzbuđenje. Zamišljam visokog, tamnokosog muškarca, veoma tajanstvenog, možda čak s maskom, možda odevenog u kožu, kako se nadvija nada mnom. Nekog snažnog, žestokog i seksi, koji me tera da kleknem i poljubim mu čizme... pa da mu poljubim kitu.

Odmahujem glavom i shvatam da sam već nekoliko minuta potpuno odsutna, izgubljena u zemlji Nemezisidi. A najgore od svega je što radim ono što mi je rekao. Pa, ne doslovno, ali nisam daleko od toga. Dodirujem se odmah ispod grudi, preko pamučne majice.

Sklonila sam ruku pa napravila celu predstavu dok sam pažljivo savijala pismo i gurala ga u džep suknje. I to me je malo uzбудilo, ono što je rekao o mojoj suknji.

Na neki čudan način, pismo se *pretvorilo* u Nemezisa. A u mom džepu je opasno blizu moje pice, baš kao što je rekao. Samo ga nekoliko slojeva pamuka deli od mene.

Duboko sam udahnula, trudeći se da izgledam kao normalno ljudsko biće, pa prešla pogledom po odeljenju za izdavanje knjiga. Ali niko me ne gleda iako se osećam kao da mi nad glavom stoji neonski znak s natpisom „Vavilon-ska kurva“. Sad je zatišje pred ručak i samo šaćica ljudi razgleda knjige na policama. Mogu da se potapšem po džepu i ponovo razmišljam o svom novom „korespondentu“.

Čudno je i pomalo tužno što nikad nisam dobila ništa što više podseća na ljubavno pismo, iako je anonimno, pretenciozno, nastrano i čak i šokantno ali na dobar način. Čak i kad smo bili ljudi jedno za drugim, moj bivši muž Sajmon, za kojim nisam mnogo patila, nije mi nikad pisao ljubavne poruke pa ni mejlove. A otkako smo se razišli, dobijala sam samo sažeta „saopštenja“ o razvodu i „naređenja“ o prodaji glupe kuće. I dalje pokušava da mi naređuje.

Pa, ko ga šiša. Imam preča posla. Neko ko zvuči mnogo zabavnije od njega pokušava da mi govori šta da radim. I da mi zavlada umom.

Ko je Nemezis, dođavola? I odakle vreba? I kako se usudio da mi kaže da se dodirujem? Po pismu bih rekla da redovno dolazi u biblioteku, što znači da je često blizu mene. Možda je i sad tu. Šta ako me upravo posmatra? Mirno je u biblioteci. Mogao bi biti bilo gde... samo nekoliko koraka dalje.

Je li danas neko uključio grejanje? Premlada sam za napade vrućine, ali šta god da me je skolilo, svakako podseća na toplotni udar. Krišom sam povukla okovratnik majice. Pa ga odmah pustila. Nemezis će odlepići ako vidi da to radim. Osvrnula sam se i ušne resice su me zasvrbele

kao da je mogućnost da me neko posmatra ravna pravoj fizičkoj prisili.

Je li on tu? Odmerava li mi bradavice kroz majicu? Zamišlja li šta mi je ispod suknje? Glava mi se ispuni-
la suludim mislima o tome kako on ima rendgenski vid
i kako hodam bibliotekom u providnoj odeći. Nemezis
govori o mom telu kao da me je video nagu.

O, zašto li sam upravo to pomislila?

Nemezis nije jedini koji može imati pornografske fan-
tazije. Kao da gledam kako ležim na podu u odeljenju
sa enciklopedijama, baš kao što je rekao. Ležim na leđi-
ma a između nogu mi se propinje divan muškarac. Pravi
Nemezis je verovatno debeo, sredovečan i češlja tri dlake
u stranu da pokrije ćelu. Kako bi mi bilo lakše, stavila sam
na njegovo mesto čoveka koji mi se ionako vrzma po glavi
jer trenutno žudim za njim: zvezdu biblioteke koja već
nekoliko nedelja istražuje naročitu zbirku u našoj arhivi.

Ne bih imala ništa protiv da s njim radim sve ono što
je Nemezis napisao!

Pogledala sam preko ramena prema odeljenju sa enci-
klopedijama. Tamo je patos tvrd. Kao da ga osećam pod
zadnjicom dok se vrpeljim.

Nemezis nije jedini koji je odlepio! Ovlažila sam...
Jesam li jednako uvrnuta i nastrana kao on? Svakako sam
napaljena, a istovremeno se osećam kao da mi je neko
izbio vazduh. Dozvolila sam sebi da reagujem na trabu-
njanja nekog perverznojaka. Čoveka koji je možda opasan.
I bolestan. Čoveka koji verovatno *jest*e opasan i bolestan.

Čoveka koji mi je, ko god da je, svakako bio dovoljno
blizu da ubaci zapečaćenu kovertu u kutiju za primedbe

u odeljenju za izdavanje knjiga. Čoveka koji zna rutinu u biblioteci i poznaje zaposlene. Čoveka koji zna da mi je zadatak da vadim poruke iz te kutije i kad to uglavnom činim. Čoveka koji zna kad je pult za informacije najčešće napušten.

Sto je na niskom podijumu, samo desetak centimetara iznad nivoa poda, ali ipak pruža dobar pogled. Odavde mogu da vidim veliki deo nove zgrade s otvorenim rasporedom. Ljudi počinju da ulaze i razgledaju knjige, a bilo ko od njih može biti Nemezis. Stotine njih dolazi svakog dana. Sad ih je nekoliko desetina, a polovina su muškarci koji tumaraju između polica.

Tamo, pored sportskog odeljenja, stoji jedan sumnjiv čovek, on bi mogao biti kandidat. Redovno dolazi i često sam ga hvatala kako mi bulji u grudi. I sad to radi, svinja jedna! O ne, ne želim da on bude Nemezis!

U ovakvim trenucima poželim da su mi sise manje. U stvari, poželim da sam *sva* manja. Uglavnom mi ne smeta što sam rasna ženska, u stvari, to mi se dopada, ali mnogo mesa kao da budi zver u većini muškaraca. A pogotovo budi, po svemu sudeći, novu vrstu zveri... koja svoje niske strasti pokušava da predstavi prihvatljivijim i manje odvratnim ubacivanjem pompeznih reči o obožavanju i kavaljerskoj ljubavi.

Već dugo nisam dozvolila nijednoj zveri da stavi šape na mene. Otkako sam se razvela, tražim kvalitet umesto kvantiteta. Možda tražim nekog junaka. Izbirljivost mi je tad izgledala kao pametna zamisao, ali sad mi se strahovito obija o glavu jer umirem od želje za seksom. Jedva se usuđujem da to priznam, ali biću u velikom iskušenju

da Nemezisu pružim priliku ako izgleda pristojno i nije mnogo poremećen.

Zbog čega verovatno neću nikome ispričati za perverzno pismo. Stalno nalazimo čudne poruke u toj kutiji i na pauzama za ručak slatko se smejem tim bezazlenim predlozima. One uvrnutije prijavljujemo glavnom bibliotekaru, mada bog zna šta on može da uradi u vezi s njima. Ali napasti najčešće napišu poruku-dve pa izgube zanimanje.

Mada je ovo drugačije. Nešto mi govori da je tako. I ovo je *moj* perverznjak, te ne želim da ga delim.

Zagledala sam se u mejl adresu na dnu stranice: N3m3sis@hotmail.co.uk.

Treba li da mu pošaljem poruku? Da mu kažem da me ostavi na miru? Ili da ga zapanjim i odgovorim na isti način? Da napišem najperverzniju fantaziju koju mogu da smislim, nešto o vešu od čipke i satena, koji ne posedujem i verovatno ne mogu da priuštim? Ili bi možda trebalo da izmislim zamršenu priču o njemu i *njegovom* masturbiranju? Uvek sam dobro pisala sastave u školi. Možda bi trebalo da mu kažem šta želim da *on* radi?

Pre nego što sam shvatila šta radim, otvorila sam svoj mejl nalog.

O ne, ne, ne... to je svesno glupo i opasno. Ali bog zna da to želim. Izgleda da sam verovatno jednako nastrana i čudna kao on, samo to nisam dosad shvatila. Prsti mi lebde nad tastaturom i zaustavlja me samo saznanje da povremeno nadziru kompjuterski sistem u biblioteci. Ali srce mi mahnito treperi i osećam lepljivost u gaćicama. Izgleda da su mi naprednije moždane funkcije zakazale, a telo se pretvorilo u gomilu podivljalih hormona.

Tip u sportskom odeljenju izgubio je zanimanje i sad čita knjigu. Da je on Nemezis i da je video kako držim plave listove papira, oči bi mu iskočile kao na federima i krenuo bi prema meni. Ali izgleda kao da je zaokupljen istorijom ragbija u Jorkširu.

Ko si ti, Nemezise, bolesniku jedan? Jesi li tu? Sad? Jesi li dovoljno blizu da te vidim ili čak dodirnem?

Ne mogu to da znam. Nisam stalno u odeljenju za izdavanje knjiga i svako može doći do kutije. A ovo je Glavna biblioteka Boroa, te imamo odeljenje prirodnih nauka, audio-vizuelno odeljenje, dečje odeljenje, arhivu i mnoštvo specijalizovanih zbirki. Nemezis bi mogao biti bilo gde u veoma velikoj i prilično oronuloj zgradi, čiji je veći deo otvoren za javnost. Mogao bi da bude prerušen u dobroćudnog posetioca.

Ponovo je nabujala strava koja me je ostavila bez daha. Šta ako je *stvarno* opasan? Moram da izađem odavde. U sebi sam odahnula kad sam videla da veliki sat pored ulaza pokazuje gotovo podne. Hvala bogu što ću danas ranije izaći na ručak. Za nekoliko minuta ću biti na svežem vazduhu i ponovo razmišljati kao neko ko *nije* lud.

Kao da je duh koga sam prizvala, Trejsi je došla da me zameni. Za ovim stolom ne mora uvek neko da sedi, ali čitaoci nam često prilaze s pitanjima za vreme pauze za ručak.

„Jesi li dobro?“, pitala je. Sinulo mi je da sigurno izgledam smušeno i čaknuto kao što se osećam.

„Jesam“, slagala sam i namestila normalan osmeh, bar se nadam da je tako. „Proveravala sam katalog i sistem je malo pošandrcao pa sam pomislila da sam nešto zabrljala... Ali čini se da je sad sve u redu.“

Časkale smo još malo o uobičajenim bibliotekarskim temama. Mislim da sam je ubedila da je ovo još jedno u beskrajnom nizu običnih jutara kad se ne događa ništa značajno. Mada me je grizla savest što joj nisam rekla za Nemezisa. Ona mi je drugarica i u normalnim okolnostima zajedno bismo se smejale tome.

Nekoliko trenutaka kasnije pošla sam prema zadnjem izlazu. Klarki, šef službe za održavanje, i tehničar iz gradske skupštine trebalo bi da nadograđe kompjutere u menzi. Zapitala sam se je li Nemezis jedan od njih. Greg je kompjuterski zaludenik, mlad, pametan i sladak, ali fuj, stomak mi se zgrčio pri pomisli da mi Klarki šalje seksi poruke. Inače, mislim da njegova čula nisu „pohlepna i izgladnela“ ni za šta osim za ogromnu pitu s mesom koju trpa u usta, a ne verujem ni da mu je krasnopis jača strana sudeći po jedva čitljivim porukama koje lepi na bojler u toaletu za osoblje kad se pokvari.

Biblioteka je dobro obezbeđena jer u arhivama imamo retke i vredne spise, ali posle uobičajenog petljanja s tastaturom i bravom, uspela sam da otvorim vrata i izađem kako bih otišla u mali park iza parkinga i razmislila.

Ali dok sam hrlila napolje, neko je žurio unutra i naletela sam pravo na teško natovarenog tamnokosog čoveka s naočarima. Nije išao mnogo brzo, ali nosio je aktovku, gomilu knjiga, nekoliko primeraka novina i urolanu mapu. Kad samo natrčali jedno na drugo, stvari su mu se razletele na sve strane.

Ponovo sam pocrvenela. To je stalni gost, inače superzvezda i ekscentrični istraživač. Neodoljivo zgodan i lep, ali nehajan knjiški tip – profesor Danijel Bruster.

„O zaboga! Izvinite“, rekao je kao da je samo *on* kriv, a ne ja što ne gledam kuda idem jer sam odsutna duhom zbog perverznojaka i plavih papira. Oboje smo čučnuli da pokupimo knjige i novine. Dok sam skupljala knjige koje zaista nije smeo da iznese iz arhive, ponovo sam shvatila koliko je na rastrojen, akademski način privlačan. Kovrdžava crna kosa mu je neukrotiva kao u Ciganina, a obraze mu, kao i uvek, zatamnjuje divni nagoveštaj brade. Da nije donekle žučkast kao svi koji stalno bulje u knjige u zatvorenom prostoru, lako bi mogao da prođe kao sirova mediteranska seks-mašina. Naravno, ako se izuzmu ozbiljne profesorske naočare i staromodni sako od tvida.

Skupila sam nekoliko odštampanih listova papira, podigla pogled i zapanjila se kao nikad u životu kad sam videla tamne oči iza tih otmenih naočara... i otkrila da su usmerene prema mom dekolteu kao dva lasera. Očigledno je da zuri pravo u moj V-izrez.

Je li *on* Nemezis? Pri toj pomisli sam se zaljuljala na petama i umalo se nisam preturila.

Osetila sam golicanje po celom telu. Ali malo je verovatno da je *on* Nemezis pošto je pocrveneo više od drečavog donjeg veša iz opisane fantazije. Pogotovo što se, dok je čučao kako bi pokupio knjige i papire, zaista *preturio* na betonsku stazu. Sve zbog zaprepašćenja što sam ga uhvatila kako mi zuri u bujne grudi. Upravo sam oborila televizijsku zvezdu, na koju se pritom žešće ložim, pravo na dupe! Ti si kriv za sve, Nemezise, jer sam zbog tebe poludela!

„O, izvinite!“, povikala sam i velikodušno prihvatila krivicu za njegov pad iako ga nisam oborila; sâm je pao dok mi je zijao u grudi. Što i dalje radi, usplamtelih smeđih

očiju. Kao da su mu i uši vrole jer su mu resice poprimile veoma slatku ružičastu primesu. Odjednom sam poželela da ih nežno gricnem.

Šta? Ne znam šta me je spopalo poslednjih nekoliko dana, ali zaista mi se čini da se, zbog Nemezisa i profesora Zgodniše, pretvaram u seksualnu manijakinju.

Duboko sam uzdahnula i pružila ruku da mu pomognem, čime sam mu pružila još bolji pogled na sise, ali on je skočio s neočekivanom gipkošću, gotovo kao panter.

„Ne, ne! Ja sam kriv“, ispravio me je, zvučeći istovremeno postićeno i blago iznervirano. Ponovo se sagnuo da pokupi ostatke svog samostalnog istraživanja. Kad je podigao glavu, lice mu se našlo na samo nekoliko centimetara od mog međunožja. Nije se preturio ovog puta, ali trgao se unatrag kao da ga je pogodila blizina mog Venerinog brega. Sad je više ličio na gazelu koja se trгла nego na gipkog grabljivca iz porodice mačaka.

Situacija se brzo pretvara u farsu te sam nespretno gurnula papire u ruke lepom profesoru i požurila pored njega, osmehnuvši se i dobacivši preko ramena još jedno „izvinite“ i „vidimo se kasnije“, pa potrčala prema parku.